

Publicerad 2015-03-28 16:19 av Ginger blue

Nå ända hit

Han är enfaldig nog att inbillas att det är just honom jag vill ha. Jag kan inte skilja på om det är lustigt, självgott eller bara mänskligt. Om hoppet manifesteras i en smickrad blick; så sorgligt för mänskligheten.

Vi står intill Hagakyrkan, tätt omslingrade under eken. Snart går ruset ur och om en liten stund tvingas vi vakna med staden. Om en liten stund kommer vi behöva se till spårvagntider, plikter och till morgondagen. Men inte just precis nu.

Hans händer omfamnar mitt ansikte och tvingar våra blickar att mötas. Jag försöker vara fri men hans blick väcker mig. Varför blir det alltid så? Varför kan jag inte svepas med i euforin? Det ter sig alltid så att jag väljer rollen som motpol, som född till hans ytterlighet. I försöket att få känna själv mättar jag hans hunger på livet med svek.

Det är vi som står här men det bara han som ser.

Hur jag än försöker kan jag bara stirra tillbaka.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ginger blue med Poeter.se id #50482 innehar upphovsrätten